

Womhaj Bóh!

Číslo 16
19. hapr.

Četník 6.
1896.

Šerhike njeđzelske łopjenka.

Wudawaju ƙo kóždu ƙobotu w Šmolerjež knihicziščzetni w Budyščinje a ƙu tam dostacž sa šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

Njeđzela Misericordias Domini.

Ščerpliwosć.

1 Pětr. 2, 19—25.

Š czežka je žadny druhy počink, kotryž by cžłowjekej tak nusny byl a kotryž wón tola tak porědko wopolaže, kaž ščerpliwosć. Pšchetož ƙwět je polny cžerpjenjom, napšchecziwnosćow a słósćow a mało jich je, kotsiž njeměli ƙwój džěl njescž. Džeczi hubjenstwa je wjele a žadny njewě, kak kžětsje móže ƙo tež jeho žiwjenje do žiwjenja horja pšchewobroczičž. Pohladaj do khorownjom a ty ƙo pšchewědczišč, telko ščerpliwosće je wšchědnje nusne, tak derje sa cžerpjaznych ƙamnych kaž sa hladarjom a hladarki. Na njelicžene cžerpjenja my wěso pšchi ščerpliwosći najprjedy myšlimy, ale telko skutkowazeje ščerpliwosće je wysche teho hiščće trjeba. Džěło starščich na ƙwojich džěcžoch, skutkowanje předarja a wuczerja, mandželske žiwjenje a pomolanje powšchitkownje — to wšchitko ƙebi pač łóžščich pač cžěščich pruhow ščerpliwosće žada. Luther juntrócž wupraji: „Da dyrbjy ščerpliwosć męcž i bamžom, ščerpliwosć i njeměrnymi duchami, ja dyrbjy ščerpliwosć męcž i czeledžu, ja dyrbjy ščerpliwosć męcž i mojej Katku a ščerpliwosće je hiščće telko wjele, so moje žiwjenje njecha nicžo druhe byčž kžiba ƙama ščerpliwosć.“ Wošebje czežke pruhowanje ščerpliwosće je, hdyž ƙo nam wot našchich ƙobucžłowjekow njeprawo stanje. Šchtož naž wot Boha ƙameho trjechi, my łóžo snješemy, hacž hdyž ƙo nam pšches cžłowstu sawisć a słósć, pšches njeprawdosć a nje-

džakownosć srudoba nacžini. Kak jara bola naž franjenja, kak jara bola pšchišłodžjenja abo hanjenja a wušměščenja, wošebje hdyž ƙmy ƙebi teho wědomni, so ƙmy prawo w woczomaj měli, hdyž ƙo město hidžjenja lubosć a pšchipošnacže nadžachmy. Wotom ƙo husto stawa, so ƙebi myšlimy, so ƙebi to njeprawe njetřebamy lubicž dacž a bližščemu jeho njeprawo na to ƙame waschnje sažo wotplacžimy, abo našcha lubosć bywa hórka a lubosć wuhašnje. Ale so našch měr a sbože našcheho žiwjenja pódla njepšchibnywatej, je wěsta wěz a šchescžijanszy to tež njeje. Našcha šchescžijanska wuczba ƙebi wjele bóle žada, so dyrbimy njeprawdu snjesć. Šso jenož prascha, kak ƙo to nawuknje. Našch dženknišchi tekst 1 Pětr. 2, 19—25 nam rošwucženje dawa, kak šchescžijan njeprawdu snjesć nawuknje.

1. Pruhuj ƙo pšchede wšchěm: Njejšym ja to šle wot mojeho bliščeho ƙebi sašlužil? Njeje jeho słósć ƙnano mšda sa moje njelubosćiwe waschnje? Njejšym ja ƙnano ƙam teho franjenja a pšchišłodžjenja wina, i najmjenšcha wo položju wina? — a hdyž dyrbišč ƙebi prajicž: ja ƙym njeprawje cžinił; ƙnano niz tak šle, kaž to wudawaja, ale tola w nęcžim; ƙnano niz tón krócž, ale sa to druhy krócž — potom cžerp, šchtož ƙo tebi stanje a polhil ƙwoju hłowu w ponižnosći kaž tamny Šraelski kral, jako, hdyž wón pšched ƙwojim šbezłarškim ƙynom cžělasche, njepšchecžel sa nim běžo ƙamjenje sa nim njetasche. Dawidowi ludžo chžychu teho słóštnika do kusow rošrubacž, ale tón kral praji: „Wotpuschće jemu, njech ƙwari, pšchetož

tón Anjes je jemu kasał". Wufwobodźuje-li pak tebie twoje śwědomnje a móžesz-li se słowami psalmisty prajicź: „Woni powjedaju na mnje, cžehož ja šebi wědomny njejsym; woni cžinja mi šte sa dobre“, — potom wobkhowaj šebi hišćeže druhu radu.

2. Měj tajke cžerpjenje sa cžesć a níz sa hanibu.

Wulki mudry je něhdy tu myšl wuprajil: „Hdyž tebie pschibłódenje kała, daj šebi k troschtej prajicź: Najhubjenšche płody to njejsu, na kotrež wošy lětaja.“ Níz křake a nješrale, ale šrale šlódke płody šebi wošy pytaja. A tak šn tež cži dobri, najlěpschi, kotřiž i wulkej wodu šwěta šobu njechadža, pschezo najbóle hidženi, hanjeni, pschescžehani wot šleho, bjesbóžneho šwěta. Šomyšl šebi na krunych šwědkow wěry w wschittich cžasach. Toho dla njehanbuj šo, hdyž tež tebie šwět na cžornu taflu napišce; ty pschindžesč i tym bjes dobrnych towaršchom bjes kralow a rycerjow, bjes profetow a japoschtowol, bjes šwjatnych a mudrych. Ty stupiš do towarštw a tym, kotryž praji: „Hdyž waš tón šwět hidži, dha wěscže, šo mje přjedny waš hidžil je, wotročk njeje wjetšchi dnyli jeho knjes. Šsu-li mje pschescžehali, dha budža waš tež pschescžehacź.“ To pak naš k tšeczemy prawidlu wjedže:

3. Nawukni šcžerpliwoscź wot Šesufa, kř njeje nicžo cžinił, křiba dobrotu a tola na drjewje poklecža a martry wumrje. Ale wón nješwarjesche, hdyž šwarjenny bu, wón mjelcžesche a njebrožesche; hdyž cžerpjesche, wón sa šwojich njepšhecželow prošesche. Šene najwažnišchich knihow po bibliji šu drje knihi „šhodjenje sa Šhryštušom“ wot Tomašcha a Kempes († 1471). W nich cžitajš te šłowa: „Šchtóž je woprawdže šcžerplivy, tón na to njehlada, wot kajšeho cžłowjeka šo wón w šcžerpliwoscži pruhuje, hacž wot šwojeho přjódštajeneho abo wot jeneho šwojeho runjecže abo wot nižšeho, hacž wot dobreho a šwjateho abo wot šleho a nješódneho cžłowjeka, ale wón wschitto pschecžiwne bjes rošdžela, wot kajšehožkuliz štworjenja šo jemu štawa, džakomnje na šo wošmje, kaž i ruki Božeje a ma jo sa wulki dobytk: pschetož pola Boha žane cžerpjenje bjes mšdy njewoštaje, kaž małe tež je, jenož hdyž šo jeho dla pschecžerpi.“ To wschaf njeje ani po našcej ani po myšli šwěta, ale Šhryštuš je nam wopišmo woštajil, šo bychmy šlědžili sa jeho štopami.

Mały Sawojarda

abo

Šbože psches šprawnošć.

IV.

Njedaloko wot Šardoweje křěžki štejesche na hórzy zyrkwicžka. Na zyrkwi bēšche jenož niška wěža, na kotrež bēšche šebi hižo nětotražkuli kajtojčka šwoje hněžto natwarila. A tola hladašche tale niška wěža se šelenych šchtomow daloko won do kraja a jejny šwóncžk wabjesche i jašnym šyntom k modlenju. Šnucška bēšche zyrkwicžka šwětkla, tola debjenja žaneho njemēšesche. Ani byrglow tu njebēšche, ale špěwar dnyrbjesche se šylnym hložom byrgle šastupowacž. Woštař bēšche jednore kamjentne blido, nad kotrymž bēšche wobras, Šhryštušowe šchizowanje pokasuju. Š lětami bēšche tónle wobras tak šblědnył, šo móžesche lědma hišćeže špójnacž, šchtó je na wobrasu. Š wobaju bošow mēšesche zyrkej kušchu šubju. Na uimaj wišachu něotre šwjeczata. Drjewjana kłětkla bēšche wupyšchena i jandželom, kotryž mēšesche knihu šwjatnych ščzenjow w rukomaj. Hacž runjež bēšche tale zyrkwicžka jara jednora, bēšche tola sa šhudnych ludži teje krajiny woprawdžite njebjó na šemi, hdyž trošcht a šchit žnějachu; wona bēšche žóro, i kotrehož powucženje a natwarjenje cžerachu, a i wotkelž šo wrócžichu pošylnjeni sa žiwjenje a sa žiwjenške horjo.

W teje zyrkwicžzy šedžeschtaj něhdy njedželu dwejo cžišche a nutryje, a jako předar wo pschirunanju wo šhubjenym šynu předowasche a pokasowasche, šchto to rēka, wuicž i wóžowšeho doma a přecžku cžahnyč do zušby, kajka nusa a kajke horjo na tych pschindžetej, kotřiž do zušby du, šchileschtej šo jeju hłowje; a hdy by jimaj do woczow pohladacž mohł, by wuhladał, kať šo jimaj šyly po lizomaj dele ronjachu, kotrež štarosć a šrudoba jimaj i woczow cžerjeschtej. Tola jako předar i pošbēhnjenym hložom předowasche: „Šchtóž pak i Bohom do šwěta cžehnje, tón njebudže šhubjenny, a šamo šhubjenny móže šo wumóž, hdyž šo wrócži do rukow Božeje wótzowšesche lubošče“, bēšche na tamnymaj štaršchimaj ptynyč, šo šašo nadžija a domēra do jeju wutrobom nuts cžehnjetej. Wschaf wjedžeschtaj, šo ma jeju Antou dobry, pobožny wutrobu, a wonaj šo nadžeschtaj, šo i Božej pomožu šbožomnje psches šwět pschindže.

Hdyž bēš kemšenje won, džēschtaj wonaj i rošjašnyjnym woblicžom domoj. Wonaj bēšchtaj někotru cžichu modlitwu sa šwojeho Antona wupšewaloj, a jandžel trošchta bēšche jeju pošylnil.

Doma šawola šтары Šardo hnydom šwojeho Antona. „Šošłuchaj, šyno!“ wón šapocža, „ja šym šebi tu wēž rošpomnil, haj, ja mohł prajicž, psched Božim woblicžom šym šebi rošpominal, hacž dnyrbju tebi wot doma přecž cžahnyč dacž. Haj, ja cžzu tebi to dowolicž, a tak twoje a wujowe pschecža dopjelnicž. Wšmi šebi pučžowarški kř do ruki a nastaj šo do zušby, kať šhētšje cžesč.“

„Še woprawdže tak, luby nanko?“

„Haj, tak je. Šžežko drje je mi bylo, šo šym šo takle rošbudžil. Tola myšlu šebi, šo budže derje ja tebie a sa naš.“

„Tak dha sa tydženi do zušby pošdu, nanko!“

„Nē, tak rucže to njepóndže, Antone“, mēšesche macž, kotraž bēšche mješ tym šastupila, „ja mam tebie najpřjedny hišćeže wuhotowacž se šchatami a i druhimi wēžami, kotrež cžzu tebi na pučž šobu dacž. Ša dwē njedželi móžesč šwój wacžof na šhribjet wšacž.“

Teje dwē njedželi bēšchtej našchemu Antonej jara woštudlej. Hdyž bēšche škóncžnje dženi dželenja pschichol, štejesche Anton hišćeže juntrócž w šahrodzy. Tehdy bēšche jemu, kať by šo i kóždej rōžicžku wošebje rošžohnowacž dnyrbjal, kať by jemu šolobil w bliskim hajku šapšewal: „Woštař w kraju, to cži praju, w šwojim kraju narodnym!“ Šemu bēšche runje tak, kať by jeho worjeschina pscheprošyla, šo by pod jeho šhlódkom woštal a wot-pocžowal; jemu bēšche, kať bychu jeho i možu džělili wot šahrodki, wot štašy šady křěžje, wot mašesje štwicžki, hdyž bēšche šłote lēta njewinowateho džēcžatštw pschebnywal. Tola, kať jara šo jemu tež štyškasche, hdyž šebi wopominasche, šo dnyrbi wšcho to wopušcžicž, šchtož bēšche jemu hacž dotal lube bylo, šchto bēš tole cžucže pornjo temu, šo dnyrbjesche šo i lubym nanom a štarosćiwkej macžerju rošžohnowacž. Wón džē wjedžesche, šo wón na wšcej šemi a hdy by hacž kónž šwěta došchol, tajšesje lubošče a šwērnošče njēnadeńdže, kať w wótžnym domje. Bēšche bjes džiwa, šo šo Antonej šyly i woczow ronjachu, hdyž nanaj a macžeri ruku poda k rošžohnowanju. Hdyž bēšche macž jemu wacžof nawajala, bēšche nan prajil: „Šolož jemu jenož tamne šelcžto šwjecžcha, kotrež mjenujemy šcžerpliwoscž, šo njeby jeho wacžof pschējara kłěčil, a potom napolož jemu tež štwjelcžto štajnje šeleneje nadžije nuts, šo njeby nihdy šadwēlowal, a tež Boži wobras, šo by tež na pučžu do zušby a w zušbye šwojeho Boha w wutrobje wobkhowal.“

Nētkole, hdyž jemu šyn pošledni ras ruku k dželenju poda, rjekny wón i hnutym, šchepotaznym hložom: „Džij w Božim mjenje, mój Antone. Mješapomni nihdy, šo šmēšch štajnje došč, hdyž šo Boha bojšch a šo hrčchom hladašch. A wo to cže prošchu: Woštař štajnje šprawny! Šěpje, hdyž woštanjesh šhudny i cžesčju, hacž šo šo wobohacžich i hanibu. Šprawnošć traje najdlēje, šo praji; a tak je prawje: bohastwo i njepawdošcžu nahromadžene je jako šlódki jēd, kotryž štajnje na wutrobje žerje a wutrobje mēra njewoštaji; ale šchtož šebi něchtó se šprawnošcžu nahromadži, je poklad, nad kotrymž šo cžłowjek štajnje a pschezo wšebeli. Budž tež živy w mērje a pokoju i cžłowjekami; šwadnizy a šadžerakojo poščelju šebi šcžesčku žiwjenja i cžernjemi. Wobkhowaj šebi tež wutrobu, kotraž bjes šawišče na druhich hlada a wopomni, šo je tež hušto došč pod židu a šomotom štyšknawa wutroba šchowana. Hdyž tebie tež twój pučž powjedže, cžiti

najchemu mjenu cześć pšhes pilnošč a dobre počinki a wob-
khowacž hebi dobre a czište hwardomnje!“

„A njesabudž na nař!“ praji maczarka. Pšchi tym wob-
jimaische hwojeho Antona a dzeržesche jeho tak kručze, kaž by jeho
wjazy wostajicž njechzyla, tak so nan prajesche: „Njecziń jemu
dželenje podarmo czeźke!“ Se hyljami wja Anton hwoj maczof
a džesche daloku drohu. Nan džesche s nim hobu hacž k lawzy
pšhed khezju; ale macž pšchewodžesche jeho daloko na puczu. A
hdyž beshčaj so skonczińe dželikoj wosta stejo a hladasche ja nim,
doniž njebeshče so ja brjohom šhubił. Ach, wysche Boha njesche-
wodža cžlowjeka nihto tak hwardnje pšhes žiwjenje, kaž nanowa
a maczerńa wutroba.

(Pofracžowanje.)

Najrjeńšča hodžina twojeho žiwjenja.

Po S.

W towarštwje so namjetowasche, so dyrbi kóždy s pšhitomnych
powjedacž, kotra je najrjeńšča hodžina jeho žiwjenja byla.
Namjet bu pšchijaty. Sbožowny młody mandželski dyrbjesche sa-
poczeč a wón hebi dolho njemyšlesche. Wón hwoju mandželsku
ja ruku pšchimny, s kotrejž beshče hagle něotre dny hwěrowany, jej
luboščiwje do woczow pohlada a praji: „Něwěro, to je tola
najrjeńšča hodžina w naju žiwjenju byla, jako naju wutrobje so
namafaschtej?“ A wona sbožownje kiwasche; prajicž wona niečo
njemóžesche; pšchetož wona beshče wšcha hnutu. To beshčej po
tajkim s dobom dwě wotmolwjenju na tuto praschenje. Na to
mejesche macž wjele džeczi wotmolwjenje dacž. „Ja besh“, wona
praji, „pšhed džefacž lětami na hnjercž thora a bojach so, so
dyrbju so wot muža a džeczi dželicž. O, to beshče mi žalohne.
Dny dolho ležach bjes myšlow. Duž, hdžež ja wotuczo s dolheho,
hlubokoho španja, lěkarja a wšchitkich hwojich wokolo mojeho loža
wohladach. A ja šaflyschach lěkarjowy hlób: „Wjefeleže so, wona
je wumožena; strach je sbožownje nimo. A jako ja nětko hylsy
radosče so se wšchěch woczow bēžecž widžach, — beshče to naj-
rjeńšča hodžina mojeho žiwjenja. — Směrom na to schyrzecz-
lětny muž hlowo wja: „Ja móžu to lědom prajicž, ale won tola
dyrbi! Ja besh jako študenta na tajke wopacžne pucze pšchichol,
so so mi czišče njemóžne šda, hebi dowěrjenje mojemu starscheju
jašo dobyč. Ja to tež směrom domoj piřach. Duž — beshče
njedželu rano, jako šrudny w hwojej štwicžny hēdžach — cžujach
so na dobo wot rukow mojeho nana wobjaty, a jako jemu do
woczow pohladach, widžach tam to wulke hlowo wodacže. Haj
to beshče mój najrjeńšči džen, a wot teho cžaka buch porjadny
cžlowjek Pjaty powjedasche, tak beshče něhdy w cžornym lěhu
pucžował. Duž beshče na krašnym wjeczorje na horu wysche
Tuttlingow pšchichol. Hdnyž beshče tam s lěha wustupil, beshče
njenadžujyž k ranju schwajzaršle alpy w najrjeńšchej purpurskej
hwardlinje so khowazeho hłoncžka wohladal. Duž beshče wšchón
hnuty so poklaknył. Wón powjedasche, so rjeńšcheje hodžiny ani
prjedy ani pošdžišcho poměl njeje. — Nětko pšchidže na samoži-
teho pšchepuzza. Wón praji: „Ja dyrbju powjedacž, šchtož bóle
hwardnje klinezi. W cžaku, hdžež beshče ja nař pšchepuzow jara
czežko so šdzeržecž, tež ja do wulkeje cžeknosče pšchidžech. Ja
pucža njewidžach, bankrotej cžeknyč. A hacž runje bjes pšchestača
Boha prošach, so mi tola njemóžne šdasche, so mohł mi hišcže
pomhacž. A tola, jako beshče nusa najwjetscha, so mi wot stareho
dolžnika rjana hromadka pjenjes, kotrejž hym dawno sa šhubjene
měl, wróčzo wuplaczi. Ja besh wumoženy. To beshče mój naj-
rjeńšči džen. A wot teho cžaka wěrju ja pšchecziwo wšchitkim
njewěrjazym do Božeho wodženja.“ — Staršcha knjeni beshče
hišcže wysche. Wona beshče thorowata a beshče so hwojeju
hubjeneju woczow dla do cžěmnischedo kuczila hynyla. Šu jejneje
czišcheje myšle a pšchecželnosče dla wšchitny cžesčach. Tón
wjeczor bychu štoro na nju šabyl. A nětko tež, hdyž ju na-
pominachu, so by hwoj najrjeńšči džen mjenowala, wona
prošesche, so bychu jej to špuščezili. Šako paš potom šako
rešasche: „Wny so prjedy njedželiny, doniž nam cžeta šifka
powjedala njeje“, wona s czišchej radosčnej khotnosčju wupraji;
„Najrjeńšči džen w mojim žiwjenju beshče tón, hdyž buch ja po
czežkich bēdženjach a štyšnych dwělowanjach teho wěsta, so mam
šbōžnika, kotryž mje wēčnje njepušczi. To beshče tón džen,
kotryž je wšchitke dalishe dny, bjes wuwšacža najczežichich dnjom

cžerpjenja rjane šcinił; to beshče tón džen, s kotrehož tež šbōžna
wēčnosč šefhadža.“

Hacž so to druhe štawy tamneho rošmili a prawje wažili,
abo hacž so s hlowu wili, ja njewēm. Ale šchto hebi ty wo tym
myšlicž, luby cžitarjo? Rošmiliš ty tej starej, czežko pruhowanej
a tola tak šbōžownej žonje? Rošmiliš jej šam se hwojeho na-
šhonjenja? — Ja móžu prajicž, so ja tež wo tajkich rjanych
dnjach powjedacž wēm, kaž tamni mužojo a žony, kotrejž prjedy
cžety šifki powjedachu. Šola mje beshče něšchto druhe, ale tola
niečo mjenje rjane. A hišcže wo wjele druhich rjanych dnjach
mohł powjedacž. Ale wone wšchitke so ani s daloka njerumaja
temu dnjej, na kotrymž so přeni wróč pšhes mje s njebješkim
hwardkom hwardesche: „Šesuf je twój šbōžnik, a pšhes njeho hny ty
džeczo Bože.“ Wnohe, šchtož mje něhdy wobšbōžowasche, je dawno
nimo. Wnohe, šchtož mje něhdy šahorjesche, je so mi jako czišče
njewudošahaze wupokasalo, so mohło moju dušchu wobšbōžicž.

Ale w tymaj dwěmaj hlowčkomaj: „Mój šbōžnik“ moja
dušcha pšchezo šako s nowa wožiwu. Š krótku, w tej wēstosčzi,
so hym pšhes Šesom šhrysta džeczo Bože, leži žórko wšchedo
šbōža.

Ale wēšo wēstosčž dyrbišch mēč. Ty dyrbišch hebi wēčneho
žiwjenja wēšty byč. W našchim cžaku maja šawēščenja wulku
wawšnosč, na kotryž hebi w štarych cžakach nihto njemyšlesche.
Wabjaza mōž wšchitko šawēšcicž bjes dwěla s teho powšchitkowneho
kaž tež ponižowazeho šacžowanja powšchitkowneje njewēstosče
wšchitkich wēzow w našchim njeměrnym a hwardazym cžaku wu-
šhadža. To ludžo hwoje „žiwjenje“ (po prawom hwoju hnjercž)
šawēšcža, woni šawēšcža hwoje „wudowy a šhrotu“, woni šawēšcža
pšchecziwo trupam, wohenjej, powodženju, haj šamo pšchecziwo
šlym pacholam, kiž mohli wofna rošbicž, šawēšcža, wone so twarjenja
na fraju a kōdže na morju šawēšcža. Ššamo stat je nětko w wulkej
mērie šawēščenje do rukow wšak. Niž jenož jeho šastojnižy, ně,
„wšchitny dželacžerjo“ a „dželacžerki“ w žylim khezorštwje dyrbja
šawēšcžene byč pšchecziwo njesbožu, thoročzi, cžělnemu hubjenštwu atd.

Wšchudžom so po tajkim na wulke a — kaž so nadžija —
połnje wēšte pokladnyž šakozija. Šam ludžo nuts placža, so nje-
bychu w czežkich cžakach wopušcženi byli.

Ja hebi na to njemyšlu, so bych pšchecziwo temu šchto prajil.
Ale to wulke praschenje — to praschenje, kotrejž tak wyscho wysche
wšchitkich druhich šteji kaž wēčnosčž wysche cžaknosče — to wulke
praschenje tola je: Šak móžu ja šawēšcženy byč, so ja njewumru,
hdyž runje wumru, so wēčne žiwjenje dostanu, hdyž wumru, —
wēčne šbōžne žiwjenje, po kotrymž hebi moja wutroba žada?

(Pofracžowanje.)

Šchto to šaplaczi?

Ššo powjeda, so ruski khezor Alexander II. w nožy, hdyž
njemóžesche špacž, w hwojim hrodže wokolo khowdesche. Duž so
na hwardku hmuhu dohlada, kotraž s pol woczinjnych duri na šalu
won padašche. Wón do teje štwy šastupi a młodeho wyschka wu-
hlada, kotryž k jeho štraži hłušesche. Tón beshče wušnył a ja
blidom hēdžesche, na kotrymž wjele papjerow rošmjetaných ležesche.
Šena pšhed nim ležesche, na kotrejž beshče jara wjele ličbnikow
napišaných, so to wšcho hromadže wjele wucžinjesche. To beshče
woblicženje jeho dolha; a špody teho woblicženja beshče wón na-
piřal: „Šchto to šaplaczi?“

Wšohi młody cžlowjek! Šajka štyšnosčž jeho cžwilowasche!
Wón štejesche hagle pšchi šapocžatku hwojeho žiwjenja a to dyrbjesche
hubjeny tōnz byč, so jeho hwanu wobškoržichu a potom s woječ-
štwu wustorcžichu. Šajki to šrudny pšchichod!

Bjes teho, so by so ja tym prošal, tak beshče tón młody
cžlowjek tajkile dolh naprašal, knježer, kotremuž beshče teho młodeho
cžlowjeka žel, s ruki wyschka hebi pjero wja a pšchipiřa: „Ša, šar
Alexander.“

Ty móžesč hebi to pšchepšapnjenje teho młodeho muža
myšlicž, jako wón wotuczi. Woprawdže hišcže žadny dolh ša-
placženy njebeshče, šapiř hišcže pšhed nim ležesche. A tola beshče
jemu šame khezorowe njeno wēstosče došč, s tym móžesche wšchit-
kich wēricželow směrowacž. A šak wulke beshče jeho dowěrjenje
k khezorej! Ša wotomilnjenje beshču na mēsto šadwělowanja
w jeho wutrobje mēr, džakownosčž, radosčž šupile.

„Šchto to šaplaczi?“ — Šak hny so hwanu tež hižo prošal,
hdyž na hwoje šandžene žiwjenje wróčzo hladasche, w kotrym šam

